

במסגרת אירועי שבוע הספר במועצה, הוכרזו 3 תלמידי פרדס חנה כרכור, שזכו בתחרות הכתיבה הארצית, לגילאי ג' – עד ו', לשנה זו.

מדובר בתחרות כתיבה ע"ש סופרת הילדים ריקה ברקוביץ ז"ל, המתקיימת זו השנה ה-18. לתחרות השנה הוגשו 10,234 יצירות מכל הארץ, ומתוכן צוות שופטים בחר 74 יצירות נבחרות, כמניין שנות המדינה. 3 מהם הם משלנו, ואלו הם:

שחר אבישי, בי"ס פרדס, כתה ג'

גידי (גדעון) חזנוב, בי"ס אלונים, כתה ד2

רות גילן, בי"ס שבילים, כתה ו'.

הילדים הוזמנו לטקס, שהתקיים ברחבת המועצה, שבו אוריה ירדני, מנהלת אגף החינוך ואורלי אבני מנהלת הספריות, הכריזו על הזוכים וחילקו לכל זוכה תעודה ושי .

ברכות חמות לזוכים ולמשפחות!

הספה / גידי (גדעון) חזנוב - בית ספר אלונים, כיתה ד' 2

בבית של גדי עמדה ספה ישנה. פעם הריפוד שלה, העשוי מעור אמיתי, היה בצבע קרם יפה. הספה הייתה ממש רכה. היה כיף לשתות עליה את השוקו של הבוקר. היה כיף לרבוץ עליה ולקרוא ספר טוב. היה כיף להירדם עליה. עד שאמא נגעה בכתף ולחשה בעדינות: "גדי, לך לישון במיטה...". לא היה כל כך כיף לריב עם האחות הגדולה על הטריטוריה. כי גם האחות הגדולה של גדי אהבה את הספה הזאת...

גדי זכר את היום שבו אבא הביא את הספה הביתה. זו לא הייתה ספה חדשה. אבל זה בכלל לא היה משנה. הספה הייתה יפה והשתלבה ממש יפה בסלון. אמא ואבא היו מרוצים.

השנים עברו. גדי גדל. גם הספה כבר לא הייתה אותה ספה. עם השנים, הצבע שלה נהיה אפור. פה ושם העור שלה נהיה משופשף. פה ושם הופיעו קרעים. אפילו המיקום שלה השתנה. היא כבר לא עמדה במקום המכובד שלה במרכז הסלון, כמו פעם. אלא זזה לפינה המרוחקת. גדי הרגיש שהספה כבר לא הייתה ממש רצויה בבית שלו. אלא שכולם היו עסוקים מדי כדי להחליט מה עושים איתה.

יום אחד גדי חזר מבית הספר מצוברח. הוא רב עם החבר הכי טוב שלו. ובנוסף, קיבל ציון נכשל במבחן חשוב במתמטיקה. בזמן שהוא מהרהר איך הוא יוצא עכשיו מכל הצרות האלה, הוא התיישב על הספה הישנה. בלי לשים לב, הוא הכניס את היד בחיבור שבין ידית לבין מושב הספה. ופתאום הרגיש שיש שם כל מיני חפצים. הוא הוציא אותם אחד אחד. מה הוא לא מצא שם: מכוניות שהוא שיחק איתן כשהיה קטן, בובה שהוא החביא כדי לעצבן את האחות שלו, אפילו מזלג. היה שם גם שעון שהוא קיבל במתנה מסבא ליום הולדת תשע שלו ושהוא חשב שאיבד. זה היה לפני כמה שנים. גדי היה מאושר. "תודה לך, ספה, ששמרת לי על המתנה של סבא!"

ברור לכם, שמאותו יום, הספה המצוחצחת והמתוקנת חזרה למקומה המכובד במרכז הסלון.

הצבה הקטנה / שחר אבישי - בה"ס פרדס, כיתה ג', פרדס חנה כרכור

במעמקי הים שחתה צבה קטנה.
לפתע הבחינה הצבה במשהו נוצץ במים.
"זה יהלום", חשבה והתקרבה.
הצבה התחילה לשחק ביהלום. פתאום, הסתבכה הצבה ונלחצה מאוד.
היא חשבה לעצמה, "אוי! זה לא יהלום, זו שקית! הורי הזהירו אותי משקיות",
אמרה לעצמה.

מהר מאוד הגיעו חיות הים והתאספו סביבה.
התמנון ניסה לשחרר אותה בזרועותיו הארוכות.
להקת דגים קטנים משכה ומשכה בשקית, אך הצבה לא השתחררה.
כוכב הים ניסה להגיד לה מילים מרגיעות כדי שתצליח לשחרר את עצמה
ברוגע.
אך אף אחד לא הצליח לשחרר את הצבה הקטנה.

למעלה, על פני הים, ילדה בשם מרים שטה עם אבא שלה בסירה קטנה בים
התיכון. פתאום ראתה משהו צף על המים. כשהתקרבה ראתה שזו צבה קטנה
שהסתבכה בשקית ניילון.

מהר היא קראה לאביה ושניהם חילצו את הצבה מהמים.
אבא של מרים לקח רשת, זרק אותה למים ומשך את הצבה מהים.
הרבה צבים נפגעים משקיות פלסטיק, קשיות ובלונים כי אנשים לא מקפידים
לשמור על הים אמר אביה.

מרים אמרה לאביה, "אוי! היא כ"כ חמודה. אולי נשמור אותה?"
"אי אפשר, צריך לקחת אותה למרכז להצלת צבים ולשחרר אותה רק
כשתחלים", הסביר אביה.

מרים ואביה מיהרו למרכז להצלת צבים.
כשהגיעו, לקחו העובדים את הצבה לבדיקה ומרים ואביה נשארו לחכות.
"איך תקראי לה?" שאלו העובדים את מרים.
"אני חושבת שאני אקרא לה גרטה, על שם הילדה השבדית ששמרה והתאמצה
למען כדור הארץ".
מרים הגיעה לבקר את הצבה בכל יום עד שגרטה הבריאה.
ביום השחרור, מרים שחררה את הצבה וקראה לעברה,
"בי גרטה! תשמרי על עצמך, אני מקווה שתמצאי את המשפחה שלך ותשלחי
לי גלויה ממרחקים".

חופשייה / רות גילן – בית החינוך "שבילים"

אף אחד כבר לא היה שם. ריח המלחמה וזוב הדם נותר סביבה. הדממה הנוכחת בתמימות עקצצה בערפה. דממה מסוכנת, דממה נשכנית. ראשה גאה במחשבות, אך הדבר היחיד שיכלה לשים לב אליו הייתה תחושה אחת. תחושה הלוחשה באזנה סוד, סוד שידעה כבר זמן רב, אך לא יכלה לעשות איתו דבר. ועכשיו... עכשיו היא יכולה.

היא הרימה את כף ידה אל מול פניה. אותה פעולה שעשתה פעמים רבות כל כך בעבר... אבל הפעם היא הייתה מוכנה לכך יותר מפעמים קודמות. והפעם היא הייתה מוכנה למשהו אחר.

אוויר קר נכנס אל ראותיה. זה היה הזמן.

ידייה רעדו, אך היא ידעה... היא ידעה שזה עכשיו. היא מסוגלת.

הטבעת הזהובה נצנצה מול עיניה. ליבה פעם בחוזקה.

היא הרימה את ידה השניה. אצבעותיה המשיכו לרעוד. היא נשמה עמוק, מרכזת בהן את כוחה.

אצבעותיה נסגרו על הטבעת הזהובה. ליבה המשיך להאיץ את קצב פעימותיו, בעודה מעלה אט אט את הטבעת.

דמעה רטובה צצה מתוך אחת מעיניה, זולגת באיטיות על לחייה.

היא המשיכה להעלות את הטבעת, מגבירה את הקצב עם כל שניה ושניה, ובכל אחת כזאת פיה התחיל להתעקל לצורה דומה יותר ויותר לחיור.

היא עצמה את עיניה בעוד אור חזק מתחיל לזהור מסביבה.

הכל חלף בראשה. הכל.

היום בו פגשה את מורטימר והאהבה העזה, הרגע בו ענד לה את הטבעת.

היום בו הכל התחיל, היום בו גילתה את לוניבר, היום בו ניסתה לתלוש את

הטבעת מאצבעה לראשונה וכל הימים הארוכים והסוערים. הצרחות, המלחמה, הכאב, הייסורים.

הכל היה שם, ונכח. והיא ידעה כעת שזה בסדר.

עפעפיה נפקחו בדיוק בזמן. הדמעות כבר הציפו את עיניה, אך היא ידעה שזה לא הסוף עדיין. הסיפור עוד לא הושלם.

האור הבוהק זהר סביבה במלוא עוצמתו והטבעת הייתה כמילימטר מלהיות
בחוץ.
היא נשמה נשימה אחת, רועדת...
ואז זה קרה. היא עשתה את זה.
אחרי דפיקות הלב המהירות כמו ריצת הברדלס, עכשיו הוא החסיר כל פעימה.
ולראשונה זה שנים רבות... הטבעת הייתה בחוץ.
והיא הייתה חופשיה.